

„Nové“ a setrvalosti / Setrvalosti a „nové“

Z četných zkušeností víme, že všechno „nové“ velmi rychle pomíjí, ba ztrácí se takřka beze stop, pokud není nějak aktivně uchovááno, udržováno nebo pokud na ně není aktivně navazováno. Všude tam, kde je něco uchovááno (a kde se třeba zdá, že jde o něco trvalého), mluvíme o setrvalosti (nebo i setrvačnosti). Setrvalosti jsou pro stav a proměny světa velmi důležité a je třeba jim věnovat velkou pozornost. V jedné věci nám však musí být jasno: skutečný svět, jak jej poznáváme, nemůže být postaven (ustaven) pouze na setrvalostech, ale všude zjišťujeme, že dochází ke změnám, jež nelze vyvodit ani odvodit ze setrvalostí. Pokud nehodláme připustit, že „stavebními kameny“ světa, jak jej poznáváme, jsou nějaké naprosto neměnné částice či složky, musíme připustit, že všechno trvalé nějak vzniklo a pak bylo aktivně uchovááno, takže ona trvalost (setrvalost) záleží vlastně v uchováování a předávání (tradování) toho, co původně vzniklo jako „nové“, jako nová, dosud neexistující skutečnost.

(Písek, 150720-1.)